

Bizonytalan? Csodálatos!

Az élet, az egy nagyon bizonytalan valami. – Keleti Ágnes ötszörös olimpiai bajnok tornász, a világ legidősebb olimpiai bajnokának szavai örökre belém ivódtak. Volt időszak, amikor minden este a róla készült filmet néztem újra és újra, egyes részeit már a narrátorral együtt mondtam.

Másképpen nem tudtam enni. Szükségem volt Keleti Ágnesre, hogy minden este emlékeztessen a valódi céljaimra. Hát igen, nem szép dolog anorexiásnak lenni. Amikor a betegség megtagadja tőled az ételt, de neked emlékeztetned kell magadat, hogy a te céljaid mások, mint a fejedben lévő kisördögé, és erőszakkal rakod magadba az ételt, hogy a céljaidat engedjék is elérni. Keleti Ágnes minden este türelmesen elmagyarázta nekem, hogy a céljaimért mit kell tennem. Leülöm, és ennem. Nem vagyok rá büszke, de ez az időszak is része a kacifántos életemnek. De hát kinek nem kacifántos az élete?

Nem a legrosszabb résszel kellett volna kezdenem. Még sosem írtam magamról, ez amolyan komfortzónán kívüli dolog számomra. A bennem szunnyadó író eddig leginkább az ünnepek ébresztették fel. Nincs jobb érzés, mint amikor karácsony reggelén tükön ülve várom, hogy anyáék végre kibontsák és elolvassák a nekik írt legújabb történetet. Ha nekik írok, akkor jönnek a legjobb ötleteim. Ilyenkor megszűnik számomra a külvilág, együtt érzek, együtt lélegzek a szereplőimmel. Ez az egyik legjobb érzés, amit valaha megtapasztalhattam. (Hoppá, ezzel most nyíltan minősítettem jelen írásomat. Remélem, rám cáfolnak.)

Lehet, hogy jobb lett volna időrendben haladnom. Sebaj, még most is elkezdhetem. Vedd úgy, kedves olvasó, hogy most kezdem csak, oké?

Én nagyon szerettem kicsi lenni, talán túlságosan is. Megannyi öröm, boldog emlék, egy óriási rózsaszín léggömb az én gyerekkorom. Legalábbis az emléke ilyen, hiszen biztosan voltak rosszaságok, csínytevések is. Húgomat, aki koraszülöttként, de pontosan három év és egy nap különbséggel jött a világra, mindennél és mindenkinél jobban szerettem. Együtt jártunk óvodába, aztán kicsivel később ugyanabba az iskolába is követett engem. Én voltam a követendő példa, aki kijárta neki az utat. Persze neki sem volt könnyű, hiszen mindenhol a testvére által támasztott magas elvárásoknak kellett megfelelnie. Mindketten jól bírtuk a saját terheinket, legalábbis most így hiszem.

Az általános iskola elkezdésével egy időben kezdtem el szertornázni. Ez ennél a sportnál nagyon későinek számít az ideális három éves korhoz képest. De én nagyon szerettem járni, és hamarosan jött is egy meglepetés. A tornatanárnéni kiválogatott a versenyre készülők közé. Az egész iskolából csak két elsőst választott ki, az egyik én voltam. Innentől dőlt el véglegesen, hogy ezt akarom csinálni, és hamarosan követett benne a húgom is. És micsoda szerencse, pont akkor alakult a női torna szakosztály! Győrben egészen idáig nem volt egyesületi szintű női torna, így a legelső tornászok egyikeként léphettem be az alakuló egyesületbe, amelyet az iskolák tornatanárai szerveztek össze. Tornatermünk még nem volt, így a fiúk szerein edzettünk, vagy csak sima tornateremben. De hamarosan ebben is változás következett be. Kismegyeren vadiúj tornacsarnokot építettek, ahová már a fiúkkal együtt, egy nagy, közös egyesületként költöztünk. Ekkortájt duzzadtak meg az edzések számai is, és kialakult a hön szeretett életritmusom. Suli után egyből vittek anyáék edzésre, ahonnan csak este jöttem haza. A tanulás rendszerint ekkorra maradt, de ezt utólag cseppet sem bánom. Mivel nem volt időm a könyvek fölött órákat görnyedni, a helyzet rákényszerített arra, hogy gyorsan tanuljak, és inkább rövid ideig, de akkor teljes mértékben a feladataimra összpontosítva.

Ehhez a sűrű menetrendhez csatlakozott harmadik osztályos koromban a zene. Ének-zenei általános iskola révén a második év végén lehetőségünk volt hangszert választani. Na, mit gondolsz, én mit választottam? Úgyse találod ki... A kürt mellett döntöttem.

Előttem lányok nem nagyon választották ezt a hangszert, és a tanár bácsi is kétkedve leste első próbálkozásaimat. Jogos volt a kétség, hiszen akármennyire akartam, a hangszert nem tudtam megszólaltatni a külön erre az alkalomra szervezett hangszer választón. Mégis e mellett döntöttem, holott az ujjaim olyan kicsik voltak, hogy nem értem el a billentyűket. Az első (kölcsön) hangszeremet egy hónapnyi fúvókázás, és helyes légzéstanulás után kaptam meg. Ekkorra már megszólalt az a hangszer. De még hogyan! Rögtön az első évemben versenyen indultam, sőt első helyezéssel tértem haza. A következő évben ezt egy nívo díjjal fejelttem meg. A zeneértők legtöbbször a hangszíneket dicsérték, tetszett nekik, hogy ilyen tisztán csengve szól a kezeimben a kürt. Én pedig szorgalmasan gyakoroltam, ezt is minden nap, persze csak este a torna után. Így a tanulásra maradt időkeret még tovább zsugorodott. De akkoriban úgy tűnt, mindez számomra meg se kottyán, kitűnő tanuló voltam.

A húgom a zenei pályára is követett, igaz ő a zongorát választotta. Mivel a suliban, és edzésen ha csak fél szemmel is, de láttuk egymást, nem volt hiányérzetem. Tökéletesnek éreztem így az életet, szerettem mindent, amit nap, mint nap végig csináltam. Edzést volt, hogy még betegen sem hagytam ki, annyira ragaszkodtam hozzá. Valahol az edzőimnek is szerepe lehetett ebben, de ezért nem okolom őket.

A csapatban mindig én voltam az utolsó. Lassan fejlődtem, mert minden új elemtől szó szerint rettegettem. Amit a társaim elsőre megcsináltak, nekem hetekbe telt, mire rávettem magam. Hogy ez miért volt? Talán nem éreztem magam kellő biztonságban, vagy saját magamban nem bíztam eléggé? Nem tudom megmondani. Azt viszont tudtam, hogy ha ott akarok lenni a többiekkel, akkor nekem máshogy kell bizonyítani, ha már a bátorságommal nem tudok. Becsületes voltam, és fegyelmezett. Edzésen nem beszélgettem, és sose csaltam le az erősítést. Igazából még többet is csináltam, mert valahogyan szerettem volna utolérni a többieket. Az edzők pedig tudtak erről, és néhányszor meg is dicsérték érte. Az volt számomra a világ teteje! Egy dicsérért az egekig tudtak repíteni, egy szidással viszont pokoli mélységekbe. A hibáimért eleve bántottam magamat, de ha az edzők is szóvá tették, az annyira letört, hogy sokszor elsírtam magam, amit az edzőim sokszor nem értettek. Ilyenkor általában valahogy összeszedtem magam, és még keményebben edzettem, ezzel pedig kiérdemeltem az edzők megbocsátását is.

Hőn szeretett sportágamban sok megpróbáltatás ért. Az első országos versenyemen el sem indulhattam, mert a tornatanárnéni egyvel több főt nevezett a csapatba, mint a megengedett, ezért az utolsó nevet a kihúzták a bírók. Aki pedig én voltam. Az egyesületi csapatban sem hozzám fűzték a legnagyobb reményeket. Az edzők nyíltan többet foglalkoztak a tehetségesebbnek tartott társaimmal, én pedig a „legendás” szorgalmammal maradtam az utolsó helyen. Ami számomra sok fájdalommal járt. Ilyen volt az első nemzetközi verseny lehetőség, amire nem vittek el, vagy, hogy hiába tudtam az első osztály szintjét, sosem indítottak el, csak maradtam mindig a másodosztályban. Nekem egy álmom vált volna valóra az első osztállyal, nekik pedig nem tudom, hogy így mivel lett jobb. Valószínűleg nem tudhatták, hogy én ennyire erre vágyom, mert nem kommunikáltam jól, sose beszéltem senkivel, a csapatban sem voltak barátaim.

És az iskolában sem. Csöndesen elvoltam, általában még a szünetekben is tanultam, hogy este már ne kelljen. Nem tartottam szülinapi bulit, és egy idő után engem se hívtak. Bár talán addigra ez már ki is ment a divatból, hiszen egész nagyok lettünk közben. Közeledett a suli vége, és el kellett döntenem, merre tovább. Ez egybe esett a koronavírus járvány első hullámával. Az általános iskolában töltött utolsó évem második felét, hogy is mondjam, mégsem az iskolában töltöttem. A tanárokat és minket is lesokkolt, hogy nem kell iskolába járni, és nehezen találtuk meg a tanulás módját. Igazából az utolsó év végére elengedtek minket, hiszen úgyis új iskolába megyünk, a felvételin pedig már túl voltunk. Ezt a tanulás nélkül töltött időszakot később oly módon sínylettük meg, hogy sokkal

nehezebb volt visszatérni a tanuláshoz a gimnáziumban. Nekem pedig ki kellett találnom, hogy mit kezdek magammal nap, mint nap tanulás, edzés és kürtversenyek nélkül. Nagyon hiányzott a jól megszokott napi rutin, amely valószínűleg túl sok volt, mert ha teljesen őszinte vagyok, néha éreztem olyat, hogy most szeretnék két napig beteg lenni, mert csak akkor tudtam pihenni, ha betegen nyomtam az ágyat. Ilyenkor sem tétlenkedtem, általában ekkor jött rám a kreatív alkotás.

Így volt ez a járvány alatt is. Míg a kertben edzettem (ami közel sem volt elegendő) és a kürtön gyakoroltam, elkezdtem írni. Mindenféle történeteket találtam ki, próbálgattam magamat és a képességeimet. Előtte is írtam már, de csak nagyon ritkán, hiszen több nem fért bele a feszített menetrendbe. Akkor azt gondoltam, hogy tökéletesen valószínűleg meg a kényszerű otthonlét eltöltését. Amiről mindenki panaszkodott, hogy hiányoznak neki a társas kapcsolatok, az élő jelenlét, nekem fogalmam sem volt, hiszen nem voltak barátaim, az osztálytársaimmal sem tartottam a kapcsolatot.

Ezen hiányosságomat előbb utóbb észrevettem, ahogy más hiányosságomat is. A gimnáziumot igyekeztem nyitottabb felfogással kezdeni, kapcsolatokat keresni. Ekkor jött a második lezárásos időszak és az egész évet újból otthon töltöttük. Nem tudom, hogy mi lett volna, talán tényleg sikerül barátokra találnom, ha a jelenléti oktatásnál maradunk, de nem így történt, így kár is ezen gondolkozni.

A második lezárás sok mindenben (szinte mindenben) különbözött az elsőtől. Először is egy teljesen más iskolába jártam, ráadásul gimnáziumba, ahol köztudottan a tanulása a főszerep. Ennek megfelelően, a délelőtti időmet továbbra is a tanulás tette ki, csak ezúttal egy laptopon keresztül hallgattam tanárait. A szerencsétlenségben szerencsém (ezt a szófordulatot is Keleti Ágnesztől vettem), hogy a tornatermet nem zárták be, így délutánonként a laptop képernyőjétől elszabadulva boldogan edzettem. Ez akkor nagyon értékes dolognak számított, mert az egész országban csak a győri tornatermet tartották nyitva. Az első lezárást követően nagyon nehéz volt visszatérni arra a szintre, ahol abbahagytam. Nyilvánvalóvá vált, hogy az erőnlétünk drasztikusan leromlott, és a testünk, felszabadulva az erős terhelés alól, eléggé megváltozott. A súlyom növekedését egyfajta átokként éltem meg, hiszen ami eddig kisujjból ment, most óriási szenvedés árán sikerült csak. Ez így nem volt igazságos, nagyon nem. Az érzésemről magamhoz híven természetesen nem beszéltem senkinek, nem tudtam, hogy a társaim is hasonlóan éreznek-e, csak magamban őrlődtem. Mivel a fejlődésünk megakadt, az edzők elkezdtek változásokat eszközölni a csapatban. Volt, akiket behívtak edzés után beszélgetésre, és elmondták nekik, hogy nem látják a jövőjüket a tornában, ezért innentől a hobbi csoportba fognak járni, ami sokkal kevesebb edzéssel, és persze versenyzés nélkül járt. Rettegtem, hogy ez egy napon velem is meg történik. Addig küzdöttem, míg kikerültem a közvetlen veszélyzónából. Hogy hogyan csináltam? Fogalmam sincs, talán az edzőknek megesett rajtam a szívük. Én pedig mindent úgy igyekeztem csinálni, ahogyan kérték. Ilyen dolog volt a méretség hiánya. Bizonyos időnként az egész csapatot, egymás szemébe előtt lemerítették, és kiértékeltek az eredményeket. Én pedig annyira maximalista voltam, hogy bár az én súlyommal nem volt baj, elkezdtem azt érezni, hogy igenis az enyém is túl sok. Kísérletezni kezdtem, minden edzés után megmértem magam, figyeltem, hogy mikor mutat kevesebbet a mérleg. Először arra jutottam, hogy amikor nem ettem húst, akkor jobb értékeket láttam. Aztán rájöttem, hogy ha mindenből egy kicsit kevesebbet eszek, mint amennyit kívánnék, akkor még jobb eredményeket érhetek el.

Elindultam lefelé egy bizonyos lejtőn. Amiből az edzőim semmit sem érzéltek. Pedig én vártam, hogy majd megdicsérnek, ehelyett azonban közölték velem, amitől a legjobban tartottam. Át kerülök a hobbi csoportba, heti három edzés, másodosztály. Nem tudtam elfogadni, az edzéseken folyamatos sírógörcsök törtek rám, amit az edzők egy idő után nevetségesnek éreztek, és leszidtak miatta. Tornázni továbbra is mindennél jobban szerettem, de az új edző nem úgy gondolt rám, mint aki a szorgalom mintapéldája, sőt azt feltételezte, hogy a kürtverseny csak egy kitalált indok, hogy ne kelljen edzésre mennem. Egy egész világ kezdett össze dőlni bennem. Nagyjából fél évig viseltem el

ezt az állapotot, próbáltam kétségbeesetten bizonyítani az új edzőmnek, és a réginek is, hogy visszavegyenek a versenyzők közé, ahol akkor már nem volt egyetlen velem egykorú lány sem, csak a feltörekvő fiatalság, akikhez nagyobb reményeket fűztek, mint a magamfajta vén rókákhoz. Az elviseléshez az is hozzátartozott, hogy mentális nehézségeim is akadtak. Sok olyan elemet, amit korábban tudtam, nem mertem megcsinálni. Folyamatosan azt láttam magam előtt, hogy valami borzalmas történik velem, fejre esek, vagy ilyesmi. Amikor az új edzőmnek beszéltem erről, azt mondta, hogy ilyen nem létezik, ez csak kitaláció (Simone Biles amerikai tornász a 2020-as tokiói olimpián szintén hasonló félelmekről panaszkodott). Ezzel valami végleg kezdett megtörni bennem.

Januárban, a síelés alatt döntöttem el, hogy befejezem a tornát. Borzasztó nehéz volt meghozni ezt a döntést, de talán tovább nem várhattam vele. Tíz év versenyszerű torna után szögre akasztottam a tornadresszt. De amint lehetett (már a következő héten) le is emeltem, egy pár korcsolya képében. Nem bírtam volna sport nélkül, a betáblázott napjaimat eszem ágában se volt elengedni. Ezek adták nekem a biztonságérzetet. Így hát korcsolyáztam, hiszen azt hittem, ez hasonlít a legjobban a tornához, ami egész eddig az életem volt.

A koriban sem voltam kifejezetten tehetséges, de szorgalmas annál inkább. Mivel korban már itt is teljesen el voltam késve, szó se lehetett olimpiai, vagy profi versenyzői álmokról. Pedig legbelül erre vágytam már tornászként is. Nem konkrétan az olimpiára, mert tudtam, hogy az régen elment, de arra, hogy valamiben a lehető, a tőlem telhető legjobb legyek. A tornászást így hát korcsolya edzésen folytattam, illetve úton útfélen rám tört a szalózhathnék, tornáztam tesiórán, a kertben, vagy ahol éppen eszembe jutott. Az érzés nem volt ugyanaz, ezt bárki megmondhatja.

Anyukám már korábban elkezdett járni rúd sport órára, és hívott engem is, hogy próbáljam ki, de akkor még nagyon ragaszkodtam a tornához. Most viszont eljött az idő, hogy próbára tegyem magamat. Azonnal beleszerettem, és éreztem, hogy megtaláltam mindazt, ami annyira hiányzott, amióta abbahagytam a tornát. Már csak egy bökkenő volt hátra. A Győrben található egyetlen ilyen terem épp most készült bezárni, hogy majd egy új, nagyobb helyen nyisson ki újra. Úgy éreztem, minden egyes nap, amit rudazás nélkül töltök, elpocséklott idő. De nem volt választásom, meg kellett várni, amíg az új terem kinyit. Addig is korcsolyáztam, nehogy kiessek az edzésritmusból. Közben a húgom is abbahagyta a tornát, bár számára máshogyan volt fájdalmas a búcsú. Ő az utolsó időszakban már nem a torna miatt járt, hanem, mert a barátai ott voltak, és nem akart kikerülni a társaságból. Végül meglépte, és azóta se volt senkinek olyan nagy búcsúztató bulija az egész egyesületben. Az edzők megértették a döntését, igazából támogatták is benne, mert tudták, hogy mi áll a háttérben. Nagyon büszke voltam ekkor a testvéremre. De tétlenkedni azért ő sem szeretett volna, ezért röplabdázni kezdett el. Megismerte, és megszerette ezt az igazi csapatsportot, és szerintem jól is áll neki. Segített neki kilépni az én árnyékból, és egy nyitottabb, barátkozó személyiséggé vált. Van kiről példát vennem.

Na de vissza az iskolába. Vége a vírusnak, vége a tornának, a sportolásnak ugyan nem, de hogyan tovább? Az érettségi vésszesen közeledik, el kellene döntenem lassan, hogy mit is szeretnék csinálni az életben. Tornázni, vágtam volna rá azonnal. Ilyen opció azonban nem volt. A tanáraink igyekeztek a legtöbbet kihozni belőlünk, a nyomás egyre fokozódott. Itt is megjelent a maximalizmusom, hiába voltam a legjobb tanulók között az osztályban, folyamatosan azt éreztem, hogy az utolsók közt kullogok. Senkinek se mertem bevallani, hogy nem bízok magamban eléggé, csak a tanulással kapcsolatban kommunikáltam az osztálytársaimmal. Szépen lassan lenyomtam magamat a sáros földig. Elvesztettem az irányítást az életem felett, és az egyetlen dolog, amit kontrolálni tudtam, az az étkezésem volt. A többi lányt okosabbnak, szebbnek, izmosabbnak láttam, pedig elvileg voltam az, aki komoly sportmúltsal rendelkezett. Ezt a saját magam alkotta ellentmondást nem tudtam feldolgozni. Folyamatosan fájt a fejem, és egyre vékonyabb lettem.

Azonban végre egy jó hír, kinyitott a rudas terem! Életem legszebb nyara következett, amikor minden nap ott voltam a teremben. Hihetetlen tempóban fejlődtem, a tornász múltamnak

köszönhetően erős voltam, és hajlékony, a legtöbb elemet elsőre megcsináltam. Akkor még nem fordult meg a fejemben, hogy én ennél is többre lehetek képes. Csak a szokásos - ehhez nem bírom eléggé magamban - felfogásom itt is elhatalmasodott rajtam.

A legszebb nyárnak egy csúfos kudarc vetett véget. A mai napig tisztázatlan körülmények miatt egyik pillanatról a másikra közölték velem, hogy többet nem mehetek a rudas terembe. Ekkorra már az elkövetkező éveimet ezen a fémrúdon terveztem eltölteni. Na, ebből a pofonból már nem álltam fel. Többé voltam képes hinni magamban. Egyetlen dolog működött, amit a lassan belém költöző kisördög diktált. Megszűntem önmagam lenni, háttérbe szorult az az őszinte, szívét lelkét beleadó kislány, és egy igazi ördög tört fel belőle. Mindenkit elutasítottam magamtól, mert úgy éreztem, hogy senkinek sem érdemlem meg a szeretetét. Lesoványodtam, miközben kövérnek éreztem magamat. Azt hittem, a végletekig kínozhatom magamat, amiért ilyen csúfos kudarcot vallottam mindenben.

A legmélyebb időszakom egybeesett az érettségi vizsgákkal. Már attól elfáradtam, hogy fel kellett menni a lépcsőn, de ezt még magamnak sem mertem bevallani. Úgy csináltam végig a vizsgákat, hogy lényegében ott sem voltam. Aki tizenkét évig kitűnő tanuló volt, az egyik legjobb az osztályban, olyan gyatra érettségit írt, hogy az egy elit gimnáziumban gáznak számított. Legbelül tudtam, hogy amit csinálok, nem jó, de nem voltam képes változtatni rajta. Nem mertem újra bízni magamban, inkább szó nélkül követtem az ördögöm utasításait.

Amikor már valaki magában sem tud bízni, elkezd keresni olyanokat, akikben esetleg ha csak egy célnaszállal is, de bele tud kapaszkodni, hogy kirángassák őt a szakadékból. Valahogyan így találtam rá én is az ország legjobb rúdsportoló edzőjére, aki nemmellesleg előtte tornász volt. Megkerestem, mivel ezt a rudazás dolgot csak nem akartam elengedni. Egészen Pestig mentem egy darab edzésért, de tökéletesen megérte. Egy olyan kincsre akadtam, amihez hasonlót még elképzelni se tudtam. Ez az edző meglátta bennem a tehetséget. Nyíltan beszélt, és elmondta, hogy esélyem van kijutni a világbajnokságra. Hihetetlen volt az álmomat valaki más szájából kimondva meghallgatni! Kigyúlt a szikra a szívemben, a remény kis szikrája. De az edző maróan őszinte is volt egyben. Ezzel a testsúllyal semmi esélyem, edzésről addig szó sem lehet, amíg nem kezdek el valamit magamra szedni. Könyörögtem neki, hogy hadd edzhessek, de ő nem engedett. Borzasztó mérges voltam rá, viszont legbelül éreztem, hogy végre valaki tényleg foglalkozik velem. Én pedig erre vágytam mióta!

Küzdelmes hónapok következtek, mert a bennem lévő kisördög időnként visszavette az irányítást, és megpróbált eltéríteni a céljaim felől. Kapaszkodtam mindenbe, amibe csak tudtam, hogy visszanyerjem az irányítást a gondolataim felett. Minden nap csatába kellett mennem, és a legtöbbet meg kellett nyernem, hogy a frontvonal eltolódhasson. Ezt a nyarat nevezhetném a küzdelmek nyarának, amelynek a végén mégis csak ott kopogtatott valami.

Az egyetem. A gimnázium végén átélt rossz élményekből nem kértem többet, így eleinte meg voltam győződve róla, hogy nem megyek egyetemre. Aztán jött az ősz, és mégis elmentem. Kiderült, hogy a gyatrának értékelt érettségim nem is olyan gyatra, sőt kifejezetten jó pontjaim lettek. És ott találtam magam újra az iskolapadban, építőmérnök képzésen. Fogalmam se volt róla, hogy mindez mire lesz jó, igazából nem is érdekelt, hiszen úgy voltam vele, hogy én úgyse akarok itt lenni. Életemben először nem hajtottam magamat, hogy amibe belekezdtem, rögtön a legjobb legyek. Csak bementem, hogy teljen az idő. Így ment el az első félév. Az eredményem elég vegyes lett, a matekot például kifejezetten szerettem, és élveztem az gimnáziumi oktatás előnyeit. Amire pedig be se jártam, nyilván megbuktam. Annyira furcsa, annyira új volt ez a fajta oktatási rendszer, hogy igazából még fel se fogtam a működését. De valahogy kezdett bejönni a dolog. Esélyem se volt másokhoz hasonlítani magamat, mindenki annyira egyéni tanrenddel rendelkezett. Aztán meg jól esett, hogy van valami rendszer az életemben, kialakult egy napirend. Az agyam szinte szomjazott az újdonságokra, élveztem, hogy ilyen nyakatekert dolgokkal tornáztathatom.

A zene is átalakult az életemben. A folyamatos kürtversenyekre való készülést átvette egy másfajta zenei élmény. Vettem a bátorságot (szükség volt rá nagy adaggal) és elmentem egy fúvós zenekarba játszani. A nagyrészt nyugdíjas bácsikból álló, de csupaszív, jókedélyű emberek társasága melengette a megtört szívemet. Itt nem kellett beszélgetést kezdeményezni, nem kellett mutatni, hogy milyen profi vagyok mindenben. Itt csak játszani kellett és jól érezni magadat. Abban az időben ez a társaság jelentette számomra a legtöbb lelki örömet. Sose gondoltam volna, hogy az együtt zenélés ennyivel többet ad, mint egy nívó díj a kürtversenyen. Lassacskán pedig felengedtek a bennem feszülő gátak. Már mertem beszélgetni, kérdezni, nevetni. Milyen rég nem csináltam már ezeket!

Végül eljött az ideje a rúdedzéseknak is. Megtaláltam a módját, hogy megfelelő módon készülhesek a versenyekre. A csodálatos edzőm azóta is velem van, és együtt másszuk meg a lépcsőfokokat. Cserében én minden edzésen odateszem magamat, bár ez nem esik nehezemre, hiszen már azt is egy csodának érzem, ha ott lehetek.

És továbbra is álmodunk. Általában egy lábbal azért a földön maradva, de a tekintetünkkel az eget ostromoljuk. De jó ezt így leírni, többes számban! Szerintem sokkal jobban hangzik, mintha csak a magam nevében szólnék. Pedig milyen sokáig gondoltam ezt máshogyan!

Hogy hogyan jutottam el ide? Megoldóképletem nincsen, ilyenről még nem tanultam az egyetemen. Az idő, a hit, vagy a sors lehetett talán? Nem tudom, de egy valamit azért tudok. Az élet nem csak bizonytalan, de hihetetlenül csodálatos dolog!

Kelt: Győr, 2025.05.02.